

**[Aage Fogh.]**

problem, er jo at få solgt sine fødevarer. Man kan vel også føje til, at med den stigende velstand vil befolkningen i Europa leve bedre end hidtil; der er altid efterspørgsel efter første klasses fødevarer, og dem kan vi levere.

Hvis Danmark stod uden for de to grupper, ville vi så have mulighed for at udnytte situationen og holde os uden for den eventuelle handelskrig, som vi alle frygter? Jeg tror ikke, Danmark tør løbe den risiko. Jeg tror heller ikke, at der er tilstrækkelig stærke kræfter, der går ind for det, og jeg venter ikke, at det ærede medlem hr. Poul Møller vil slutte forhandlingen med at stille forslag i så henseende. Derfor bliver slutresultatet, at det er de syv, vi skal debattere, og det var også grundlaget for den højtærede udenrigsministers oplæg i går.

Nu er det sagt, at herved ville Danmark eventuelt komme ind i en handelskrig. Jeg mener, der er grund til at gøre opmærksom på, at ganske uanset hvad Danmark gør, bliver der dannet to grupper i Europa. Den ene er desværre dannet, syd for os, den anden bliver dannet. Problemet er altså ikke, om Europa deler sig op i grupper, men om det bliver 6 + 6 eller 6 + 7.

Så bliver der sagt, at det er alt for kort tid, Danmark har fået til rådighed. Det er vi alle enige om, men det er jo ikke Danmark, der har fastsat tidsfristerne. Jeg er ganske sikker på, at vor højtærede udenrigsminister har gjort, hvad han kunne for at få mere tid til rådighed, men de seks nationer med England, Sverige og Norge i spidsen vil danne dette frihandelsområde og gøre det nu. Problemet er altså, om vi vil være med eller ikke. Under de omstændigheder tror jeg man må tilråde, at vi går med, og at vi bemyndiger regeringen og den højtærede udenrigsminister til at arbejde videre og til i så stor udstrækning som muligt at forme den traktat, vi skal arbejde under, på en sådan måde, at den tilfredsstillende vore ønsker. Her er store muligheder, men jeg tror, mulighederne havde været større, hvis de to oppositionspartier havde kunnet bekvemme sig til i Danmarks interesse at stå sammen med os andre bag regeringen i ønsket om at opnå det bedst mulige resultat ved disse forhandlinger.

Skulle jeg ganske kort sige, hvilke grunde

der navnlig får mig og mit parti til at gå ind for de syv, vil jeg først og fremmest nævne de tilsagn, der er givet fra England og Sverige. Jeg hørte godt, at det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, at det var ingenting, at det var meget lidt og ikke betød noget. (*Poul Møller*: Det sagde jeg ikke!). Ja, det er dog en toldlettelse på 150 mill. kr. Men hvad jeg anser for at være langt vigtigere er, at vi fra England har fået tilsagn om, at Danmark i fremtiden skal have fuld andel i den stigende import, navnlig af de to varer, vi praktisk talt ikke kan sælge andre steder, bacon og smør. Jeg har den opfattelse, at Englænderne kan være strenge at handle med. De er gode handelsfolk, og det skal de ikke lastes for, men gennem tiderne har det været således, at når englænderne har givet et løfte, plejer de at holde det, og det regner jeg også med at de vil her. Jeg går dog ud fra, at den højtærede udenrigsminister drager omsorg for, at vi, inden traktaten skal skrives, får det udformet og nedfældet, således at der ingen tvivl kan være om, at det er Danmarks ret i den fremtidige samhandel med England at få mulighed for at udnytte et stigende behov på det engelske fødevaremarked. Det vil betyde meget for Danmark.

En anden grund til, at mit parti og jeg anbefaler at gå ind i de syv, er det tilsagn, vi har fået fra Tyskland om, at Tyskland så vidt muligt, således forstår jeg det, ikke vil betragte det som en uvenlig handling fra Danmark, at vi indmelder os i de syv. Tyskland er vort næststørste marked i Europa, en meget stor kunde til fødevarer, og det vil det være i fremtiden; foreløbig har vi en aftale på 2-3 år. Tyskland lægger vægt på, at Danmark som medlem af de syv står som mægleren og formidleren, der eventuelt i bedste tilfælde vil kunne formidle det samarbejde, der kan bygge bro mellem de to grupper.

Der er hverken i dette ting eller andre steder i Europa tvivl om, at det vil være den lykkeligste udgang. Jeg ved godt, at der er enkelte stormagter — vel navnlig Frankrig — der hidtil har stået som hindring for, at det store fællesskab i Europa kunne opbygges.

En tredje ting, der er medvirkende til, at vi går ind for indmeldelse i de syv, er, at vi i de syv får en friere stilling, end vi